

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 499/2023
11.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Ружица Стојилковић, адвокат из ..., ради утврђења својине и државине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Пироту, у седници већа одржаној 11.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Пироту П 399/20 од 16.03.2022. године **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П 399/20 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца, којом је тражио да се утврди његово право својине и државине на основу података из уговора о поклону и анекса уговора, од момента закључења, на 2/8 на земљишту и објектима који се налазе на КП бр. ... у КО ... – ..., као и да се обавезе тужени да призна право својине и државине тужиоцу на имовини стеченој поклоном, као недозвољена због непостојања правног интереса. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу омогући коришћење непокретности из уговора о поклону и анекса уговора и изврши надокнаду за време оспоравања коришћења непокретности тужиоцу, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу и предмет је достављен Апелационом суду у Нишу, који се решењем Гж 1793/22 од 08.06.2022. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет уступио Вишем суду у Пироту као стварно надлежном суду за поступање по изјављеној жалби.

Виши суд у Пироту није прихватио своју стварну надлежност и уз акт Гж 606/22 од 20.09.2023. године предмет је доставио Врховном суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 10/23), Врховни суд је оценио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова на решења донета у грађанскоправном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у ванпарничном поступку, док је одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона, предвиђено да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ставом 4. истог члана, прописано је да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу ако вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је утврђење права својине и државине, предаја на коришћење дела непокретности, као и накнада због некористићења тог дела. Првостепени суд је пресудом одбацио тужбу као недозвољену, у делу за утврђење права својине и државине, због непостојања правног интереса, а у преосталом делу (да се обавезе тужени да тужиоцу омогући коришћење непокретности и да му плати накнаду за време оспоравања коришћења непокретности) је одбио тужбени захтев тужиоца. Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу Апелационом суду у Нишу који се, након што су му списи достављени ради одлучивања о жалби, огласио стварно ненадлежним за поступање, сматрајући да је део побијане одлуке решење, а да се у преосталом делу ради о спору мале вредности, те да је за одлуку по жалби надлежан Виши суд у Пироту.

Имајући у виду наведено, одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на остваривање његовог својинског права на непокретности, односно реализацију својинско - правног овлашћења које произлази из права својине, па се у конкретном случају ради о спору о непокретностима у смислу члана 469. ЗПП, те стога наведена првостепена одлука није донета у спору мале вредности, без обзира на вредност предмета спора која је означена у тужби, због чега применом члана 26. Закона о уређењу судова, Врховни суд налази да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду надлежан Апелациони суд у Нишу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић